

MOSOLYGÓK

LAPJA

2020. december

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti, kulturális lapja

MIKOR KEZDŐDIK AZ ISTENTISZTELET?

Az első keresztény állam Krisztus születése után 300 évvel, Örményország volt. Mi Szent István óta hisszük az egyistent, és 1020 éve várjuk Adventkor Krisztus, a Megváltó eljövételét. Jézus, a megváltásunkra készen, minden Adventben és Karácsonykor el is jön. Aztán dolga végeztével visszamegy a Teremtőhöz, és ezzel vége is az ideai megváltásnak. Csak a bejgli marad, a hervadó karácsonyfa, és alatta a rengeteg, szeretetpótló ajándék. Vízkeresztkor már ott folytatjuk, ahol Advent előtt abbahagytuk. Ezért Jézuska minden év végén szomorú. Nem baj, vigasztalja magát és a Teremtőt, jövőre megint megpróbálom. Hátha esztendő múltán sikerül a megváltás.

Az ideai karácsony éjféli mise nélküli lesz. Nem mehetnek a hívők templomba. A keresztény emberek számára a tízparancsolat tiltja a lopást és az igaztalan beszédet. Kézze lopunk és a szájunkkal hazudunk. Nem jár távol Iványi Gábor barátunk a valóságtól, amikor azt állítja, talán nem véletlen, hogy a kezünkre kell gumikesztyűt húznunk, amivel nehezebben fogunk, és a szájunk elé tenni a maszkot, ami miatt nehezebben értjük egymás beszédét. De kevés volt a figyelmeztetés, a maszk és a kesztyű után már egymás társaságába se mehetünk. Templomba sem misére, mert árthatunk egymásnak. Sebaj, a Jézuska képében a Teremtő idén, az éjféli mise idején a templom helyett mindenkit a lakásában fog megtalálni. Talán jobb is így. Magunk társaloghatunk Vele, papok nélkül, ha van hozzá bátorságunk. Mert a Fiúban testté lett Isten megkérdezheti: Gyermekem, betartottad-e, amit naponta az imáidba foglalsz? Megbocsátottad-e felebarátod vétkeit, ahogy én megbocsájtottam a te vétkeidet? Mert a megbocsájtás, ha igaz és őszinte, nem illan el Vízkeresztkor. A megbocsájtás karácsonyi ajándékként közöttünk marad! Vagy felidézted-e naponta magadban Pál levelét, amiben Jézus mondja, „...enni adtatok, amikor éheztem, inni adtatok amikor szomjaztam, ruhát adtatok, amikor fáztam...”. Eszedbe jut-e, hogy a koldus, aki szembe jön veled az

utcán, hasonlóképpen Krisztus is lehet? Hogy koldussal, elesettel, gyengével, rászorulttal találkozni, próbatétel lehet? Aki képes beszélgetni Istennel, ezekkel a kérdésekkel nem csak Karácsonykor, mindennap találkozik. És adhat igenlő, vagy nemleges választ. Isten a választ ránk bízta. Nem ígérte soha, hogy megszabadít a gonosztól, ezt mi kérjük imáinkban. Csak azt ígérte az írásokban, képessé tesz, hogy megszabadítsuk magunkat a gonosztól. Isten a Szentfiú karácsonyi közénk küldésével ezt megtette, megmutatta a követendő isteni példát.

Végezetül válasz, a címben feltett kérdésre. Benjamin Franklin, amikor egy szegény viasz és gyertyaöntő tizenkettedik fiaként megérkezett Philadelphia városába, hogy az út fáradalmait enyhítse, egy templomban lelt menedéket. Ahogy leült, el is nyomta az álom. Kis idő múlva felriadt, még sem illő Isten házában szunyókálni. Megkocogtatta az előtte ülő ember vállát. „Bocsánat uram, mikor kezdődik az Istentisztelet? Akkor fiam, amikor kilépsz a templom kapuján”, hangzott a válasz. A fiú megértette. Így, és ennek a mondatnak a szellemében élt. Később az amerikai közélet meghatározó szereplője lett. Részt vett a Függetlenségi Nyilatkozat és az Amerikai Alkotmány létrehozásában, Amerika Alapító Atyjának is szokás nevezni.

Kényszerű karácsonyi magányunkban latolgassunk, mivel szerhetünk nagyobb örömet a Teremtőnek? Ha a heti egyórás templomi misével és áhítattal az örömszerzést letudjuk, vagy a nap 24 óráján át tartó templomon kívüli, mondhatnánk utcai Istentisztelettel, ami egyéb teremtményei, embertársaink és a teremtett környezetünk iránti tiszteletben, szeretetben, végül is Isten megbecsülésben nyilvánul meg. Bizton mind a kettővel örömet szerzünk, de lássuk be, a 24 óra több, mint az egy. Pontosan huszonnégyszer több. Áldott Karácsonyt a jóakarató embereknek!

H.K.

„Nem az a boldog ember, akinek mindene megvan,
hanem aki tud örülni annak, amije van.

In memoriam
Geiger Károly
(1950-2006)

Ebben az évben lett volna 70 éves néhai Geiger Károly Pusztaszemes egykori polgármestere, aki három ciklusban 1994-2006 között töltötte be ezt a tisztséget.

Annak a településnek volt az első embere, ahol született, és ahol örök álmát alussza.

Egy nagy tudású, nagy formátumú, szeretni való, és szeretni tudó, igaz barát hagyott itt bennünket 14 évvel ezelőtt.

Talán azért, mert tudományának közénk szórt morzsáit nem tudtuk a magunk javára hasznosítani.

Talán azért, mert nem voltunk képesek arra a csodára, hogy megértsük vele: az élet van annyira szép, hogy érdemes magunkat komolyan venni.

A szíve vitte el, amely földvári lakosként is Pusztaszemesért dobogott, de a 2006-os választási ponthelyzetet nem tudta feldolgozni.

Mi szerencsés túlélők talán még azért maradhattunk, hogy megőrizzük, és tiszteljük az emléke előtt.

SZ.J.

Gárdonyi Géza: Harangszó az éjben

Fehér kis kápolna erdő sűrűjében.
Valami remete lakja réges-régen.
Valami kis remete, kit senkise ismer.
Azt se lehet tudni angyal-e vagy ember?

Mikor az erdőre éj homálya száll,
s a benne tévelygő aggódva megáll,
s remegve, habozva kérdi: Jobbra? balra?
Megszólal a kicsi kápolna harangja.

Embertársam! vészes, sötét uton járó,
sötét uton járó, habozva megálló,
hallgass a titkosan megcsendülő hangra:
a szivedben hangzó angyali harangra!

KEDVES BALATONFÖLDVÁRI EMBEREK !

Apró sikerélményeinkből építkezve arra jutottunk, hogy a Mosolygó Balatonföldvárért Egyesületben ezen túl, nem csak a jelen gondjain próbálunk meg segíteni, hanem a jövőbe is „beruházunk”. Létrehozunk egy külön alapot, a „**Mosoly Ösztöndíjat**” segítségre érdemes, rászoruló gyerekek tanulásának támogatására. Ennek költségeit elsősorban saját forrásból fogjuk finanszírozni, melynek növelése érdekében készséggel elfogadunk befizetéseket, melyek „Adomány a Jövőnek” cél megjelölésével érkeznek számlánkra.

Ezzel az ösztöndíjjal tanfolyamok, különórák, és a nyelvtanulás költségeihez kívánunk hozzájárulni. Az ösztöndíj első tételeit azok a tízezer forintok jelentik, melyet a 65 éven felüli nyugdíjas egyesületi tagjaink kapnak a várostól, és megtehetik, hogy lemondanak róla, vagy szebben fogalmazva nemes célra ajánlják fel. Tavaly, sokan közölünk nem vették fel ezt a pénzt. Büszkeségből, vagy mert úgy érezték, hogy anyagi helyzetük okán, nem is lenne etikus. Most azonban követendő példaként azt javasoljuk, hogy mindenki emelt fővel vegye fel, és ha méltányolhatóan tartja a fent megnevezett kezdeményezésünket, fizesse be a KHB-nál vezetett 10403923-50526966-84691001 számlánkra, „Adomány a Jövőnek” megjegyzéssel. Tehát nem csak tagjaink, mindenki előtt nyitott a lehetőség. Ne kérésnek tekintsék felhívásunkat, inkább lehetőségnek. Lehetőségnek, tenni egy jó ügyért.

A jót akarók, nem csak pénzbeli adományokkal tudnak segíteni. Szomszédok, barátok, ismerősök, tegyenek javaslatokat arra, hogy kinek, és milyen célból segítsünk. Ez legalább olyan nagy segítség, mint a felajánlások. Mert jól segíteni, nem könnyű! A szegénység szerény, csendes és visszahúzódó. Azt tapasztaljuk, hogy a legrászorulóbbak maradnak mindig háttérben. Kérni, egyfajta önfeladás. Sokan nem szívesen kérnek, ez teljesen emberi. Az is előfordul, egyszerűen nem is tudnak egy ilyen lehetőségről. Adventkor, a várakozás öröme teljesebb, ha nem csak magunkra, a családunkra, hanem embertársainkra, különösen a jövő nemzedékére, a fiatalokra is figyelünk.

Ígérjük, az Önök segítségével azon leszünk, hogy a támogatások, a Mosoly Ösztöndíjak jó helyre kerüljenek, és a földvári fiatalok épülését szolgálják. A pénzek felhasználásáról a személyiségi jogok tiszteletben tartása mellett rendszeres tájékoztatást adunk.

Köszönjük!

Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület

Születésnapunkra

Egyévesek lettünk. Egy ember életében ez még nem olyan nagy dolog ennyi idő alatt nem sok minden szokott történni. Mi ellenben mozgalmas időszakon vagyunk túl. Első lépésként megalakítottuk a Mosolygó Balatonföldvárért Egyesületet.

Két fő célkitűzése volt, a környezetünkben élő elesettebb társaink megsegítése, és a helyi közösség újraépítése. Amikor ezeket rögzítettük alapító okiratunkban, még nem látszott, hogy e kettő menyire társai, segítői egymásnak.

De mielőtt a magunk tevékenységéről szólnánk, itt és most azt emelnénk ki, amit **ÖNÖK TETTEK** ezért az említett két célért. Ez számunkra is ajándék. Nagyon szép ajándék. Mert az igazat megvalva nagyon nehezen indult a tevékenységünk. Rendezvényeinkre -amíg lehetett- hát nem jött el a fél város. Az a harminc- negyven ember, aki igen, meg mi, jól éreztük magunkat, de a lelkünk mélyén egy kicsit csalódottak voltunk. Pedig mi már nem vagyunk az a naiv korosztály. Persze megértjük. Nagyon is! Mi is itt élünk. Próbálunk meg élni.

Nagyon sokat elmond a mai világról, hogy amikor az arcukat is kell adni valamihez, az mindenki számára kudarc. Nem jönnek, nem szívesesen mutatják magukat. De ha segíteni kell, ha anonim módon tehetik, minden megváltozik! Másnak is adhatnák a pénzüket, számtalan helyen gyűjtenek egyéb adományt, de szolidárisak velünk, a céljainkkal. Mi több, mi úgy érezzük, ezek az adományozók bíznak bennünk. (Szolgálati közlemény: a következő számban tételesen beszámolunk, hogy mire fordítottuk a befizetéseket.) És itt találkozunk a jóakarattal a közösség épülésével. Mindenki tapasztalta már, jó érzés segíteni, másokért tenni. Nincs annál jobb dolog, mint tartozni valahová, részese lenni valami jónak, valami nemes cselekedetnek.

Napjainkban az az aktuális helyzet, hogy a járvány miatt sajnos rendezvényeinket szüneteltetni vagyunk kénytelenek, így a karitatív tevékenységünk erősödött fel, amit készséggel és szívesen végzünk.

Amióta a „mosolygó matricás” autónk megjelent a városban, egyre többen hisznek benne, hogy mi ezt önzetlenül, szívjóságból, saját erőforrásból csináljuk annak érdekében, hogy a szomorú sorsú embereknél, családoknál is legyen ok egy kis mosolyra.

Szinte minden csütörtökön indul az autónk a szántódi üzletközpontba vásárlókkal, mert hát a hivatalosságok véleményével ellentétben nem minden nyugdíjas szeret oda kigyalogolni.

Az egyre szaporodó használt ruha/cipő/háztartási eszköz felajánlásokat rendszeresen kiszállítjuk nagycsepelyi, teleki, bálványosi, szőládi családok

hoz. Ezzel kapcsolatban van bennünk jó adag lelkiismeret-furdalás, hogy miért oda, és miért nem Földvára? Mert az a közvélekedés, hogy nálunk nincsenek szegény, támogatásra szoruló emberek. Vagy ha vannak, rejtőzködnek. Vagy ha sikerül őket megszólítani, röstellik elfogadni az adományokat, vagy történetesen még ilyenkor is félnek valamitől, vagy valakitől.

De nyitott szemmel járunk, és ha találkozunk élethelyzetekkel, hogy akár az ebéd, akár a gyógyszer költség átvállalásával tudunk segíteni, akkor megteesszük. Ebben a lapszámban olvashatnak a „**Mosolygó Ösztöndíj**” kezdeményezésünkről. Itt hozzuk szóba, hogy e-mail címünk, telefonszámunk továbbra is él, és nyilvános, bárki, aki saját maga, vagy ismerősei részére kénytelen segítséget kérni, ne késlekedjen.

Biztatásul és nem önfényezésül példaként sorolhatjuk, hogy megoldottunk már kórházból, kórházba utaztatást, bontott ajtó, ablak elszállítás, tüzelő fuvarozást, temetői koszorú szállítást. S mindezt olyan emberek megkeresése alapján, akik már napi szinten tudják, hogy a „mosolygóknál autót lehet rendelni.” Mi persze ennél szélesebb körű, és sokkal humánusabb tevékenységnek gondoljuk a magunk dolgát, de mindig a célra, a megoldásra, a végeredményre figyelünk...

Második lépésként elindítottuk a Mosolygók Lapját (itt és most a 13. lapszámot olvashatják) szerényen annyit mindenképpen megállapíthatunk, hogy sokan olvassák, várják a megjelenését, talán a nevét is megjegyezték az emberek. Kivéve az Önkormányzatot, ahol csak „közkezen forgó kiadványként” vagyunk elkönyvelve. De legalább ott is olvasnak bennünket, remélhetőleg épülésükre szolgál. Az Önkormányzati Hírlevélben már megfigyelhetők ennek jelei.

Egyesületünk „köménymagját” lelkes, tetterkész, erős szociális érzékenységgel megáldott emberek alkotják, de hisszük, és tudjuk, hogy többen is rendelkeznek ezekkel a magasztos tulajdonságokkal, csak a fent említett okokon kívül az időből van nekik kevesebb.

Ahogy egy egyéves újszülött képes biztatón tekinteni a jövőbe, mi is így teszünk, és hisszük, hogy ha jobbra is fordul sok-sok ember sorsa, amit csinálunk arra még sokáig lesz igény. És még az is lehet, hogy ezáltal egyre többen leszünk, lélekben, gondolatban, élő valóságban.

Mert ahogy Széchenyi Istvántól tudjuk: „egynek minden nehéz, soknak semmi sem lehetetlen”.

K.P.-Sz.J.

ADÓSTOP

Egy kormányrendelet december 2-án megtiltotta az önkormányzatoknak a jövő évre vonatkozó adóemelést. A kialakult helyzetről kérdeztük Schmidt Jenőt, Tab kormánypárti polgármesterét, a Települési Önkormányzatok Országos Szövetségének elnökét.

Rövid távon örülhetnek az emberek, hogy a kormány megtiltotta az önkormányzatoknak az adóemelést, de ez visszaiúthat, amikor megtapasztalják, hogy a következménye az egyes szolgáltatások színvonalának romlása lehet. Mit gondol erről?

Az önkormányzati rendszer egy kölcsönös finanszírozásra van felépítve. Az egyik oldalon az államnak fizető adózók vannak, a másik oldalon is ugyanazok csak a helyben befizetett adójuk okán. A helyi adók jelentős részét önkormányzat nem költheti el szabadon arra, amire akarja, hanem a központi költségvetés beszámolja az általa leosztott kötelező feladatok ellátásába. 100 egységből 75 egység beszámítódik. A maradék az, amivel lehet valamit helyben kezdeni. Ebből adódóan, ha adókiesés történik, akkor egy mérték felett óhatatlanul sérülni fognak a közszolgáltatások. Ez abban az esetben nem történik meg, ha a központi kormányzat többlettámogatást biztosít az önkormányzati alrendszere számára.

Ha mindenáron a lakosság terheit akarta a kormány csökkenteni, nem lett volna indokoltabb az európai viszonylatban példátlanul magas 27%-os ÁFA-t csökkenteni?

Az adópolitikát nem lehet évről évre rángatni. A kormány adópolitikája a fogyasztás megadóztatására és nem a jövedelmek és a vagyon adóztatására épül. Ezért a válasz az, hogy egyértelműen nem. A központi adóbevételek 50%-a ebből az adónemből származik. Lakosság terhei másképpen is csökkenthetők, de ahhoz az ellátórendszereket kell tüpontosan átalakítani. Az egészségügy vagy szociális támogatások, például ilyenek, de azt a lakossággal meg kellene értetni.

A kormányrendelet felülírhatja az Alaptörvény azon passzusát, mely kimondja az önkormányzatok adókivetési jogát?

Igen, a veszélyhelyzet ideje alatt. Ez jelenleg 2021. február 7-éig tart. Ameddig a veszélyhelyzet tart. Országgyűlés felhatalmazása és az Alaptörvény rendelkezése szerint, a kormányrendeletek felülírhatják a törvényeket, de csak addig. A kormányrendeletek hatálya a veszélyhelyzet megszűntéig tart, de az Országgyűlés dönthet az egyes szabályok továbbéléséről.

A TÖOSZ az Alkotmánybírósághoz fordult, mert a vészhelyzeti törvény visszamenőlegesen állapított meg kötelezettséget (december 2-án), amikor az Möt.-nek megfelelően több önkormányzat november 30-ig döntött adóemelésekről. Milyen állásfoglalásra számít?

Nem a TÖOSZ fordul oda, mert neki nincs ilyen jogosítványa, hanem az egyes önkormányzatok élhetnek az alkotmányjogi panasszal, mint jogorvoslati lehetőséggel. Az önkormányzatoknak lehetősége van a Stabilitási tv. alapján, minden évben az adórendszerét átalakítani november 30-ig, amelyről a képviselő-testület önkormányzati rendeletet alkot. Ugyanis ez lesz az alapja a következő évek saját bevételeinek. Azért roppantul fontos ez, mert az Möt. rendelkezése szerint negatív költségvetést (hiányt) az önkormányzat nem fogadhat el. Természetesen azért van egy minimális mozgáster a többi tételt adódóan, hiszen ez egy jószolt összeg, de az átláthatóság miatt sokat nem lehet tévedni. Mivel ezt akasztották meg 2021. február 7-ig, így nagyon rövid idő maradt arra, hogy az önkormányzat más intézkedésekkel élve még is csak nullás költségvetést készítsen jövő év március 15-ig.

Ez a rendelkezés, és a korábbi forrás elvonások (IFA mentesség, gépjárműadó, ingyenes parkolás, stb.) látszólag minden önkormányzatot érint politikai hovatartozástól függetlenül. De ha tudjuk azt, hogy különleges forrásokért a belügyminiszterhez lehet folyamodni, akkor nem lehet olyan látszata a dolognak, hogy kormány-közeli települések jobban járnak?

Minden szentnek maga felé hajlik a keze, de azért ez érinti az önkormányzati szektor 60%-át. Ellenzéki és kormánypárti polgármester szinte csak a városokban van. A polgármesterek 70%-a független. Én rosszabbnak tartom azt, hogy az önkormányzatok több mint fele most is a Belügyminisztérium külön keretére fanyalodik. Vagyis a megállapított támogatásból, ami régóta nem feladatfinanszírozás, egyszerűen nem képes a kötelező feladatokat ellátni. Ez főleg ott fordul elő, ahol szinte nincs vagy nagyon minimális a helyi adó bevétel. Jövőre ez a szám vélhetően emelkedni fog.

Balatonföldváron az állandó lakosok 10.000 Ft kommunális adót fizetnek. A tervzet szerint a 80 nm-nél nagyobb lakások esetén pluszban építményadót lettek volna kötelesek fizetni, ami adott esetben kétszer-háromszor akkora terhet jelentett volna a lakosságnak. A mértéket illetően létezik valamilyen plafon, vagy ilyenkor csak a döntéshozók mértékletességében lehet bízni?

A helyi adókról szóló törvény meghatározza az egyes adók felső határát, annál magasabb adómértéket az önkormányzatok nem állapíthatnak meg, csak annyit vagy kevesebbet. Azért azt ne felejtjük el, hogy ez kényes kérdés minden önkormányzat életében, hogy mit és mennyit és ezt, hogyan tudja bemutatni a szavazóknak.

Mint kormánypárti, többszörösen felelős tisztséget betöltő önkormányzati vezető hogyan látja: a kormányzat intézkedéseivel ebben a nehéz időszakban inkább erősíti, vagy gyengíti az önkormányzatiságot, amit a rendszerváltáskor mindannyian nagy vívmányként éltünk meg?

Az önkormányzati rendszer teljes átalakuláson ment keresztül az elmúlt 10 évben. Nagyon sok feladatot átvett az állam. Elég annyit leírni, hogy 2010-ben a GDP 15%-a felett rendelkezett a szektor a feladatellátás okán. Ma ez a szám nem éri el a GDP 5%-át. Mennyire sikerült az átalakítás, azt mindig az adófizető mondja meg. A mostani intézkedések azért rosszabbak az önkormányzatoknak, mert nekik alrendszerként nincs mozgásterük, míg a központi kormányzatnak rengeteg lehetősége van, amiből tud választani. Szóval az elmúlt 30 évben volt minden. Azt gondoltam, hogy a tanuló idő nálunk nem lesz, hiszen látunk sok önkormányzati rendszert Európában. Ennek ellenére végig megyünk rajta, mint egy gyermek felnevelésénél. Ő sem hisz a külvilágban, hanem járja a saját útját.

Elődeink, a balatoni hajók fedélzetén

Hajós pályafutásom alatt megismert hajóvezetői nagyságokról szeretném emlékeim feleleveníteni. A hajós szakmai fogások elsajátítása hosszú éveket igényel. Jó hajós abból a matróból lesz, akit 8-10 évig nevelnek idősebb kormányosok, hajóvezetők, itt kevés tere van az ötletelésnek, annál több a hagyományok megismerésének, a szakmai tapasztalatok megszerzésének. Ezért is mondhatók konzervatív embereknek a hajósok, világnézetüktől függetlenül, hiszen az előző nemzedékek által - sokszor vérrel-verejtékkel - szerzett tapasztalatokat kellett felhasználni, továbbfejleszteni. Ez azután öntudatot adott, így fordulhatott elő, hogy a szocialista időben ritkaságszámba menő, sztrájkokkal felérő szabálykövetést műveltek a balatoni komposok: amikor velük nem egyeztetett, járandóságuk kurtítását eredményező vezetői intézkedéssel egyet nem értve, minden szabályt betartottak és így olyan torlódás állt elő, hogy a gépkocsisor Zamárdinál okozott dugót. Természetesen az intézkedést visszavonták.

A hajóvezetői emberi tartásról személyesen tapasztaltam meg egy igaz történetet: a kompon fáradtságos délelőtti munka után tihanyrévi üzemi étkezdében alig ültünk le ebédelni, amikor egy öltönyös bejött és jelezte, hogy „Benkei András belügyminiszter elvtárs gyorsan át akar jutni Szántódra, menjünk, és szállítsuk át.” A hajóvezető érthetően elmondta, hogy a belügyminiszter „úr” szíveskedjen megvárni, amíg a hajósok meg ebédelnek, ezt követően azonnal indulhatunk.

A Beloiannis személyhajó 1952-es forgalomba állítását követően, 1960-tól a hajó parancsnoka Szabó János, a „Trombitás” volt. Szegény, sokgyerekes családból származott, eredeti szakmája szerint kőműves inasként kezdte. Abban az időben csak időszakonként foglalkoztatták a hajósokat,

télen el kellett szegődni más munkára, Szabó János halászként kilencedért dolgozott. Minden kilencedik kiló hal őt illette. Negyvenhárom évet töltött a hajózási vállalat szolgálatában, az általa vezetett hajók tisztasága, rendezettsége legendás volt. Szakmai tudását szívesen osztotta meg a pályakezdőkkel.

Szigorú, de következetes ember volt, az a hír járta, hogy aki egy évnél több időt kihúz mellette, abból lesz valaki.

Első találkozásom hajós emberrel a középiskola nyári szünetében a siófoki központban volt: Szabó János, már nyugdíjasként leültetett egy fa alá, kezembe nyomta a „kisokost” és mondta, hogy „édes öcsém! olvasd át ezt, én elmegyek a dolgomra és két óra múlva visszajövök, kikérdezek. Így történt, hogy a legalapvetőbb balesetvédelmi előírásokat, tanuló matrózi feladatokat ebből a kiadványból megismerve, két óra múlva Szabó Jani bácsi kérdéseit megválaszolva bocsátott utamra, de azért néhány anekdotát elmesélt, hogy megkönnyítse az első munkásnapokat.

Bertha Bulcsú „Balatoni évtizedek” című életrajzi írása Szabó Jánossal való találkozásának sok szép epizódját őrizte meg az utókornak.

Balatonendréd, 2020. december 8.

Dr. Horváth Gyula
A BAHART
nyugalmazott vezérigazgatója

MÓRA FERENC:

Nyolcéves voltam, a harmadik elemibe jártam, és először léptem a közszereplés terére. A közszereplés tere az öreg templomunk volt. Úri divatot kezdtek a városunkban, karácsonyfát állítottak föl a szentélyben, az oltár mellett, s kerestek valami alkalmi kis rongyost, aki a mennyei fenyőt felköszöntse. No, szegény gyereket akkor se kellett Félegyházának Szegedtől kölcsönkérni. Futotta a kiskunoknak a maguk emberiségéből is. De a bibliai példázat szerint sokan voltak a hivatalosak, kevesen a kiválaszthatók. Az egyik selypített, a másikat nagyon kamaszolták, a harmadikat csak segédlettel lehetett volna a karácsonyfa elé állítani, tudniillik olyan körültekintő személlyel, aki orrocskáját rendben tartsa, ami azonban mégsem szokásos ilyen ünnepi alkalommal.

A legtöbbször meg az volt a baj, hogy az ijedtségtől elállt a szavuk, ami ugyan bajszosabb ünnepi szónokokkal is megesik, de azok nem fakadnak sírva, hanem köhögéssel segítenek magukon. Utoljára bennem összpontosult a közbizalom. Elég rongyosnak találtak, sápadt kis arcom volt és fésűt nem álló vad, fekete hajam, s csengett a hangom, mint valami úrikisasszonyé.

- Aztán nem félsz majd, kisfiú? - emelte fel az állam valamelyik tanító úr.

- Nem félek én, csak a kutyáktól - mondtam önéretesen, s kicsit halkabbra vettem a szót - meg a bakteroktól.

Megnyugtattak, hogy ezeket nem eresztik be a templomba, s kezembe adták a köszöntőverset, amit Fehér tanító írt, Isten nyugtassa haló porában. Szép hosszú vers volt, a két első sorát még akkor is el tudom mondani, ha majd odafönt a nagy vizsgán találkozom a tanító úrral.

*Szép karácsony szép zöld fája,
mondsza csak, honnan jövel?*

Sok ilyen sose hallott furcsa szó volt benne, mint a mondsza meg a jövel, s ezekkel ríkattam meg legjobban a Daru utcai nemzetet a próbaszaválásokon. Akkor tapasztaltam először, hogy a szónok mindig akkor éri el a legnagyobb hatást, ha olyant mond, amit maga sem ért meg.

Minden program szerint ment, még az idő is előírásosan viselte magát. Karácsony böjtje reggelén akkora jégcsapok lógtak a tetőkön, hogy a feldobott sapkámmal le bírtam törni a hegyüket. Azóta se szopogattam jégcsapban olyan jóízút. Olyan rothadtzsindeley-zamatú volt, amilyent semmiféle cukrász nem tud produkálni. Amellett a torkot is edzette, és nagy önbizalmat csepegtetett belém. Kezdő szónoknak nagyon ajánlhatom, a jégcsapszopogatástól elmúlik a lámpaláz.

Azt nem vettem észre az úton, hogy fáznék, mert szegény édesanyám rám adta a nagykendőjét, csomóra kötve hátul a derekamon. Csak azért hullott a könnyem, mert az orromat meg az államot mardosta a hideg. De hát nem szúrt szemet senkinek, télen minden

rendes orr cinegét fog. A tanítóké, a tanítónőké is azt fogott, akik az iskola sarkán toporogva várakoztak rám. Egészen másért akadt meg rajtam a Honthy Berta kisasszony áldott szeme.

- Attól félek - mosolyodott el, mikor meglátott -, hogy ez a kisgyerek egy kicsit túlozza a rongyosságot. Mégiscsak kellene rá valami kabátot adni.

Mindenki igazat adott neki; de hát hol vegyenek most egy gazdátlan kabátot? Az volt a terv, hogy az ünnep után majd Sente tanító elvisz a Stross szomszéd boltjába, és ott fölruháznak a Jézus nevében, de azt előbb meg kell szolgálni. Szerencsére az iskolaszolga ott ment el mellettünk, sietett a templomba, perzsagalléros ünneplőben. Nagyon mogorva, öreg férfiú volt, de azért most beharmatozták az égi magasok a lelkét.

- Én odaadhatnám a gyerkőcnek addig a bekecsemet - mondta egy kicsit vontatva, mintha csudálná önmagát.

- No, azt megfizeti az Isten, Károly bácsi - repkedett Berta kisasszony, s mindjárt nekifogott a jóembert kihámozni a bekecséből.

- Jaj, kérem, én nem ezt gondoltam - hőkölt vissza ijedten az öregember -, hanem a hétköznapit. Már hozom is, kérem.

Hát nem lehet mondani, hogy nem hozta volna, mert csakugyan kihozta a hétköznaplót. Azt, amiben söpreni, fűteni, lámpát pucolni szokott. Rám is adták, és bizonyosan nagyon jól állhatott, mert mindenki mosolygott rám, aki meglátott benne. Csakugyan egészen eltakarta a rongyosságot, alul csak a csizmacskám hegye látszott ki belőle, a kezem pedig egyáltalán ki sem látszott, a kezem feje a könyökéig érhetett. Arra is emlékszem, hogy nagyon finom petróleumszaga volt az első úri kabátnak, amit viseltem, egészen más, mint az otthoni petróleumé - ma is mindig érzem ezt a finom szagot, valahányszor díszmagyart látok.

A zsúfolt templomot sem felejttem el soha, ahova alig tudtunk utat törni, elül az úri rendek, aztán a subás, ködmönös kiskunok, a berlinerkendős öregasszonyok; a sötét oltárokon csillogó viaszgyertyák szaga összekeveredve a karácsonyi füstökével, a mézes fokhagymáéval - olyan nagy volt minden, és én olyan kicsike!

Igen, ez Osa tanító úrnak is szöveget ütött a fejébe, mikorra beviaskodtuk magunkat a szentélybe, és közölte aggodalmát Agócs főtisztelendő úrral:

- Székre kell állítani ezt a Hüvelyk Matyit, hiszen így egészen elvész!

SZÉP KARÁCSONY SZÉP ZÖLD FÁJA

Szólították is a harangozót, de az vállvonogatással felelt a sekrestyeajtóból. Emberhalál lesz abból, ha ő megpróbálja székkal törni át ezt a tömeget!

- Föl kell tenni a kőpadkára a gyereket! - mondta valaki, s már akkor föl is nyalábolt valaki, s ráállított már a márványkorlátra, ami a szentélyt elválasztja a hajótól. Egyszerre mindenkinél magasabb lettem egy fejjel - ó, nem leszek én soha többet olyan nagy, mint akkor voltam a félegyházi öregtemplomban!

Sokáig, nagyon sokáig álltam ott, mert meg kellett várni, amíg a polgármester úr megjön, a karácsonyi gyertyácskák meggyújtása is nehezen ment, mert Fekete harangozó sohasem próbált még ilyent életében, és olyan fohászokat morgott közben, amiket talán nem is találtak illendőnek a kerubinok, és én már kezdtem álomba zsibbadni a márványpadkán. De végre minden gyertyán kinyílt a lángvirág, és Szente tanító úr megrántotta rajtam az úri kabátot.

- Csak bátran, Fericském!

Hát miért ne lettem volna bátor? Csengettyűzött a szavam az emberfejek felett, mint az angyaloké a betlehem mezőkön:

Szép karácsony szép zöld fája,
mondsza csak, honnan jövel?

Itt az instrukció szerint szétvettem két karomat, és a hosszú, lelógó kabátujjak akkorát lebbentek, mintha valóságos szárnyaim nőttek volna. Ez olyan öröm volt nekem, hogy ha kellett, ha nem, minden strófa után röppentem egyet. Ki is gesztikuláltam magam egy egész életre, de szereztem is olyan sikert a Fehér tanító úr költészetének, hogy még Mihály arkangyal is abbahagyta a szószék oldalán a sátántaposást, és szalutált a lángkardjával.

- Ember vagy, Fericske - jelezte Szente tanító úr annak a pillanatnak az elérkeztét, amikor a szónokot minden elfogadható oldalról üdvözlük. - Most már lejöhetsz, add ide a kezed!

Persze csak a kabát ujját adhattam oda, amelynek felsőbb régióiban a kéz tartózkodott, de azért nem a kézzel volt a baj, hanem a lábbal. A lábak nem akartak mozdulni, mintha gyökeret vertek volna a kőben.

- Gyere hát, nem hallod?! - rántotta meg a tanító úr mosolyogva a kabátujjat. - A nagyságos úr akar megsimogatni.

Egy nagyságos úr volt akkor az egész városban, a követ, az pedig akkor Holló Lajos volt. Felejthetetlen szép férfiarca már akkor ott mosolygott alattam. Átölelte a térdemet, és a hangja már simogatott:

- Gyere, kis pajtás, majd leveszlek.

- Nem... nem ereszt a lábam - motyogtam pityergőre görbült szájjal. Megijedtem, mert csakugyan úgy éreztem, mintha a lábam hozzánőtt volna a kőhöz.

- Mi a macska, nem ereszt a lábad? - nevetett Holló, s erősen magához rántott.

Az egyik lábam elszabadult, de abban a percben el is jaidítottam magamat, és pedig jó kiadósan:

- Jaj, jaj, jaj, ne bántson!

A mosolygó arc lehajolt a lábam fejéhez, és - Berta kisasszonytól hallottam később - vérehagyottan emelkedett föl.

- Szent Isten, ennek a kisgyerekek odafagyott a lába a kőhöz.

A másikat már óvatosan engesztelték föl, mert az még jobban összebarátkozott a márvánnyal. A vakarás kiderítette, hogy talpatlan csizmácskában léptem a közszereplés terére, s ezért nem tudtam róla többet elmozdulni. Ami jeget, havat fölszedtem útközben, az álltomban először elolvadt a meleg talpam alatt, azután megfagyott, és hozzátapadt a kőhöz.

- Sebaj, kikerül a maga foltjából - nyomogatta a lábam Sor doktor úr, ahogy ott feküdtem összeszorított szájjal a követünk ölében. Tudta a doktor úr, hogy a kenyérsütögető asszony fia vagyok, hiszen én vittem hozzájuk minden pénteken a kenyeret, azon melegen, ahogy a kemencéből kiszedtük, és különben is ismerte a fajtámat, hiszen a szegények doktora volt a kis kopasz ember. Hanem azért azt mondta, hogy jó lenne elszalajtani Deskóért, a városi előfogatosért.

És így ültem először életemben úri hintón, ami csak lépésben haladhatott a bőrruhás kiskunok és berlinerkendős asszonyok sokadalmában, akik eltűnődtek a templomtérén meg a világi dolgok változandóságán. Sokan még akkor is törülgették a szemüket a meghatottságtól, és dicsérték a szép úri kitalálást. Különösen a női nemen levők; egy-két szüle azonban elégedetlen reszkette a fejét, hogy az urak már a templomból is panorámát csinálnak, és szavalatot tartanak az oltár előtt.

- A mi kisiúrnak volt az, sógorasszony - próbálta menetetni az urakat Márton sógor és a felesége, ha ismerőst láttak egy-egy tanakodó csoportban. De aztán felhagytak a népek fölvilágosításával, mert a népek hol kinevették őket, hol zavartan hümmögtek, hogy mi érhetne Márton sógorékat ezen a szent napon. Majd éppen az ő gyereküket karolják fel az urak Krisztus urunknak áldott születésén! Nagyon fehér képű volt a fiatal, aki papolt, a szaván is érzett, hogy mandulával etetik otthon, bizonyosan valami nagy nemből való úriúrnak volt, ugyan úri kisasszony is lehetett, nagyon sergette-pergette magát.

Én pedig nem éreztem semmit a királyi dicsőségből, amellyel bevonultam a Daru utcába, csak azt éreztem, hogy parázs sütögeti a lehúzott talpamat, és akkor támadt először világtalan kis agyamban az a gondolat, hogy van egy téli isten is, aki más, mint az az isten, aki a nyarat mosolyogja.

EMLÉKEZTETŐ:

„E” KIKÖTŐ KRONOLÓGIA

Balatonföldvár város jövőjét leginkább befolyásoló, és vitatott terv, a Nyugati strand beáldozása egy 175 hajót befogadó kikötő megépítéséért.

Annak, hogy ez a történetet újra terítékre került, az az oka, hogy olyan szintet lépett az ügy, amiért érdemes áttekinteni, mi is történt eddig, és mi várható a jövőben.

1. 2019.11.05-én, hosszú csipkerózsika álmából ébredt fel újra az egyszer már megfeneklett kikötőépítés terv, amikor az Önkormányzat együttműködési megállapodást kötött a régi tervek megvalósítására bejelentkező új ingatlanfejlesztővel.

2. 2020.01.29-én az Önkormányzat határoz a „tulajdonosi nyilatkozat megadásáról”, ami rögzíti, hogy Balatonföldvár kész beáldozni a Nyugati strandját, ha az ingatlanfejlesztő elnyeri a erre a célra kiírt összeget.

3. 2020.02.27-én a testületi ülés a költségvetést tárgyalta. Ezen mindenki számára meglepő módon sok lakos és apartman tulajdonos jelent meg, és meglehetősen viharos módon támadták az Önkormányzatot a kikötő építés melletti egyoldalú elköteleződése miatt. Habár az önkormányzat kommunikációjában ez úgy jött vissza, hogy érdemi hozzászólás nem volt, de a birtokunkban lévő ott készült videó, ennek ellentmondani látszik.

4. 2020.03.31-én az ingatlanfejlesztő 897 millió forint pályázati támogatást nyert a „E” kikötő megépítésére.

5. 2020.04.07-én Balatonföldvár polgármestere – rendkívüli felhatalmazásával élve – pályázatot hirdet a Nyugati strandon létesítendő kikötőhöz szükséges területek használatára a pályázatot elnyerő ingatlanfejlesztőnek (és persze még sokaknak..)

6. 2020.04.20-án a már az első pontban is említett ingatlanfejlesztő cég megpályázza a felkínált lehetőséget.

7. 2020.04.23-án Balatonföldvár polgármestere – rendkívüli felhatalmazásával élve – eredményt hirdet a már 1. pontban bejelentkező ingatlanfejlesztő javára.

8. 2020.05.06-án Balatonföldvár polgármestere – rendkívüli felhatalmazásával élve – 2,3M Ft-ot ítél meg a Nyugati strand arcultának kialakítására, ahova a kikötőt tervezik...

9. 2020.05.18-án Balatonföldvár polgármestere – rendkívüli felhatalmazásával élve – újabb 2,5M Ft-ot ítél meg Nyugati strand fejlesztésére...

És most a legfrissebb:

10. 2020.12.2. Veszprém Megyei Kormányhivatal Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főosztály VE-09/KTF/08411-7/2020. sz. Hirdetménye: ABALABO Kft. kérelmére Balatonföldvár nyugati kishajó kikötő létesítése tárgyában előzetes vizsgálati eljárás indult.

Ha valakinek kétségei lennének a vizsgálat eredményét illetően, az alábbi írást ajánlom figyelmébe:

valaszonline.hu/2020/

12/06/jordan-ferenc-tihany-interju/

amiben a tihanyi Balatont kutató intézet igazgatója beszél a kutatások és az államigazgatás állapotáról. Roppant tanulságos olvasmány.

Mindenki ítélje meg maga, hogy a fent felsorolt döntések sorozata, mennyire illeszkedik az önkormányzatiság elvéhez, a helyben élő emberek bevonásába az Ő közvetlen jövőjüket befolyásoló fontos döntésekbe.

Mi, a Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület nevében, nagyon komoly aggodalmunknak szeretnénk hangot adni, elsősorban a beruházás Balatonra, környezetre gyakorolt aggályos hatásai miatt, és másodsorban az Önkormányzatunk egyoldalú eljárása okán.

K.P.

Impresszum:

Felelős kiadó: Herényi Károly

Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület elnöke

Szerkesztő: Szabó József - Telefon: 06-20-2724325

e-mail: mosolygobalatonfoldvar@gmail.com

Nyomda: TRADEORG Kft. Balatonfűzfő

Az újság elkészítésében résztvettek: Bekker Béla, Etemez Edgár, Dr. Horváth Gyula, Kárpáti Péter, Herényi Károly, Pusztai Pálné, Sebestyén Annamária, Szabó József, Zalavári Mária

Ingyenes kiadvány

KÜLÖNLEGES AZ IDEI KARÁCSONY, HASZNÁLJUK KI...

Tetszik, vagy sem, az idei karácsonyunk mindenképpen különleges lesz, köszönhetően annak a parányi mikroorganizmusnak, mely az év jelentős részében volt szíves húzni az egész világ számára a talp alá valót. Azt gondolom azonban, hogy a karácsony ünneplésében ennek azért lehetnek pozitív hozadékai is.

Talán reménykedhetünk benne, hogy valamennyivel jobban szól majd ez az ünnep arról, amiről igazán szólnia kellene, és nem fonja annyira hálójába az évek óta fokozódó, visszatetsző kereskedelmi jelleg. Reménykedhetünk benne, hogy ez a pár hónapos, mindenki számára szokatlan élethelyzet jobban felszínre hozza azokat az ódon érzéseket, melyeket a vásárlási kényszer egyre vastagabb porréteggel fedett be az utóbbi évtizedekben, így karácsony táján. Talán mindenki jobban fókuszál majd az élet valódi értékeire, kevesebb lesz a többségében teljesen felesleges ajándék, és jóval több az igazi gazdagságot jelentő érzés: a remélhetőleg egészségben összejövő család, az együtt töltött ünnepi meghitt órák. Nem az lesz a központi téma, hogy melyik gyerek új telekommunikációs eszköze bír több pixellel, memóriával, vagy semmire sem használható extrákkal. Hanem esetleg az, hogy milyen szépen mutat a fenyőfánk, milyen isteni az illata, és mennyire jóízű tud lenni az együtt elfogyasztott ünnepi étel. A szülők/nagyszülők csendes elégedettséggel melengethetik lelküket a cseperedő gyermekek láttán, anélkül a feszengő érzés nélkül, hogy ennek, vagy annak nem mégis inkább ezt, vagy azt kellett volna megvenni?

Nálunk évek óta dédelgetett – de máig egyszer sem megvalósított – terv, hogy karácsonykor szánkítunk az eszetlen ajándékvásárlással, mindenki kap valami jelképeset, hogy azért az ajándékozás öröme megmaradjon, és átadjuk magunkat az „ortodox”, valódi ünnepi hangulatnak. Meghall

gatjuk egyszer úgy a „Mennyből az angyal”-t, hogy nem a fenyőfa alatti ajándékhalmoz képeszt el minket, hanem maga a fa fenséges látványa. A szenteste órái nem ajándékbontogatással és próbálgatással telnek, hanem beszélgetéssel. Esetleg szóba kerülhetnek azok is, akiknek sajnálatosan nem adataik meg ez az igazi ajándék, sem karácsony ünnepén, sem máskor. Akiknek nincs egészségük. Vagy családjuk. Vagy otthonuk. És hogy akiknek pedig ez megvan, azok gazdagságban töltik a szeretet ünnepét, bármi is legyen a fa alatt. Vagy akár ne legyen semmi ott, akkor is.

Úgy érzem, ebben az évben tényleg sikerül ezt a vágyunkat – legalább nagyjából - valóra váltani. Talán ez a szokatlan, és persze kicsit sem hiányolt vírushelyzet arra jó lesz, hogy leporoljunk néhány méltánytalanul elhanyagolt értéket, érzést, szokást. A világ esetleg ráébred, hogy rengeteg elképesztően fontosnak vélt dolog, voltaképpen értéktelen, vagy több a káros hatása, mint az áldásos.

Steve Jobs amerikai feltaláló és üzletember, a számítástechnika atyja halála előtt elmondott gondolataiból idézve: „Egy 30 dolláros és egy 300 dolláros óra is ugyanazt az időt mutatja, valamint a magány ugyanaz az érzés egy 300 négyzetméteres házban is, mint egy 3000 négyzetméteresben.”

Abban reménykedem, hogy komolyabb veszteség nélkül túljut mindenki ezen az időszakon, és kitisztultabb tudattal, emberibb módon értékel majd mindent, ami körülveszi életünket. Talán ez a karácsony lesz az első ilyen alkalom, mikor sokan – kényszerből, vagy tudatosságból – másként élik meg a szeretet ünnepét. Majd ráébrednek, hogy karácsonyi énekeket hallgatva az igazi ajándék – minden kereskedelmi sugallat ellenére - nem a fenyőfa alatti kisebb/nagyobb dobozokban rejlik. Hanem a fenyőfánk körüli néhány négyzetméteren.

E.E.

Karácsonyi emlékmorzsák

"Beleégett az emlékezetembe!" - szoktuk mondani, ha egy történet örökké megmarad az emlékezetünkben. Isten tudja, hogy miért, de tényleg így van. Apró gyerekként a testvéremmel a nagyszülőknél szoktunk nyaralni, vagy éppen telelni, nem túl hosszú időket, de számomra emlékezeteseket

A mamánál volt a nagykonyhában kemence! Nagyon szerettem a tetején kutakodni a nyalánságok után, ott mindig találtam aszalt gyümölcsöket! Annyira kicsi voltam még, hogy a fateknő szélére csimpaszkodva tudtam csak megnézni, hogy mi is történik a teknőben. Nagymama kenyeret fog sütni! Lisztet szitált a teknőbe, jó nagy lendülettel, hogy rám is jutott a lisztfelhőből egy parányi. Csodálkozva néztem, hogy a liszt fodrot vetve csúszik le a teknő aljára, és minden, amit a mama beletett a tésztába, eltűnt, megette a liszt! Kemény munka lehetett, mert a levegőt szaporán kapkodva keverte-gyúrta a tésztát. Mikor lesz már kész? - kérdezgettem. Majd, ha az eresz megcsordul! - volt a válasz, és én szaladgáltam kifelé, hogy megnézzem, csordul-e már. Nem akart csordulni, pedig a mama már a fejkendőjét is kibontotta (mert mindig fejkendőt hordott), a tarkóján kötötte meg, és a homlokán is gyöngyözni kezdett a veríték..... No, kész van,

megcsordult! Nos, ekkor tudtam meg, hogy az eresz, az az ember homloka, és egy kenyértésztát addig kell dagasztani, amíg a veríték gyöngyözni nem kezd a homlokán! Nagyon szerettem a sülő kenyér illatát, és valahányszor egy pékség előtt megyek el, mindig lassítok egy kicsit, mélyen beszívom a levegőt, egészen az emlékekig Kelt tésztát mindig lehet készíteni, de nálunk karácsonykor és húsvétkor kötelező! Nagymamáim és anyám mestere volt ennek a művészetnek, a mai napig a számban érzem a habkönnyű foszlós kalácsoknak, kuglófoknak az ízét! Amikor már nekem is volt saját konyhám, én is próbálkoztam. Méricskéltem, kevertem- gyúramdagasztottam, de a végeredmény még csak köszönő viszonyban sem volt azzal, mint amire emlékeztem. Türelmes férjem csak annyit mondott, hogy "akkor így fogjuk megenni". Ahogy teltek-múltak az évek, sőt, évtizedek, egyszer csak azt vettem észre, hogy nincs méricskélés, találomra, érzésre adagolom a hozzávalókat, kezemmel érzem a tésztát, tudom, hogy mit kíván, még egy kis tejet, langymeleget esetleg, vagy már sütőbe vágják! Beszél hozzánk a tészta csak figyelni kell rá!

Pusztai Pálné

Kedves Mosolygók!

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a Mosolygó Balatonföldvárért Egyesületnek, hogy végre Balatonföldváron van egy lelkes, önfeláldozó csapat, akik segítenek a problémák megoldásában az öregeknek, betegeknek Siófokra orvoshoz szállítani, bevásárolni, vagy akinek egyéb ügyes-bajos dolga van, azt elintézni.

Az 1956-os megemlékezésen megkérdezték tőlünk, hogy miben tudnának segíteni, és hogy vagyunk?

Mondtam, hogy egy speciális tüzelőanyaggal fűtünk (pellet) és idén nem tudom a szállítást megoldani. Még ott felajánlották a segítségüket, és Herényi Karcsi, Szabó Józsi, Szegedi Gergő meghozták a zsákokat, és be is rakták a fészkerbe, amit hálásan köszönünk.

Sajnos, Balatonföldvárt sikerült teljesen tönkre tenni. Földvár a gyönyörű nagy zöld területeiről és friss levegőjéről is híres volt, amit a Széchenyiek megálmoltak, és meg is valósítottak.

Itt utálják a fákat, kivágják a kiserdőt, nagy társasház csúfítja el a központunkat, és a kikötői műemlék fenyőfák is áldozatul estek, amik valójában egészségesesek voltak.

A földváriak véleménye semmit nem számít, áldozatul esik a Nyugati strand is. Azt a kikötőt meg lehetett volna a KPM üdülő előtt is építeni. A Nyugati strandra az elmúlt években milliókat költöttek. Marad a Keleti strand, a vendégek meg elmennek Balatonszárszó, Szántód, Zamárdi, vagy egyéb más természetbarát és ápolt, emberibben kialakított fürdőhelyeire, ahol jól érzik magukat, valamint akad szórakozási lehetőség is, mert ugye a BALATON MINDENKIÉ!

Hosszú évekig az adventi vasárnapokon meghitt ünnepség volt az Önkormányzat előtt, a környékről is jó sok ember és kisgyerekek szerepelt, ezt is sikerült pár éve megszüntetni és tönkre tenni.

A Mosolygók Egyesület egy fantasztikus csapat. Sokan kérdezik, hogy hogyan lehet belépni, öregek, fiatalok egyaránt beléphetnek és nagyon jól érzik magukat.

Mi nagyon öreg és régi földváriak is köztük lehetünk, és meghallgatják a mi véleményünket is.

Még egyszer mindenért ezer köszönet!

*Schilhan Irén
Balatonföldvár, Budapesti út*

A magyar nyelv védelmében

(Találtunk egy 2008-ban keltezett dolgozatot, melyet egy „címzetes anyakönyvvezető” jegyez. A neve saját kérésére nem publikus, de ha valaki ráismer, és a megfejtést elküldi nekünk e-mailben, könyvjutalomban részesül.

Mivel ez az írás véleményünk szerint értékes tudás anyagot tartalmaz, mindannyiunk okulására most, és a következő lapszámokban közreadjuk.)

A magyar média a gyorsaság, a kapkodás, a tudatlanság miatt gyakran elfelejtja a határon túli helységek magyar nevét. Függetlenül attól, hogy a történelmi Magyarország határain belül, vagy azon kívül találhatóak.

Ez az írás nem egy magyarkodás, hanem inkább egy kétségbeesett kiáltás. Nemzeti kulturális

örökségünk a nyelv, egyre szegényebb lesz. A sajtó kényelmes, a fiatal újságíróknak gyakran fogamuk sincs a magyar nevekről, utánanézni meg időigényes. Így hát nekik köszönhetően is a feledés vár rájuk.

Segítsünk hát nekik, és persze főleg saját magunknak.

Ausztria

- Amikor a magyar sznobok **Eisenstadtba** mennek koncertre, ahol az Esterházyak központja van, nem mindenkinek jut eszébe, hogy tulajdonképpen **Kismartonban** vannak.

- **Graz** az Grác, mint ahogy helyesen a közúti jelzőtáblákon is két nyelven írva vagyon. (Fiumében van egy régi daru, rajta a felirat: Kőrösi és Társa Grác //sőt régen **Gréchegy**//)

- A **jennersdorfi** bőrgyárak – melyek ömlesztik a Rábába a szennyezést -, valójában a valaha Vas megyéhez tartozó **Gyanafalván** vannak.

- Ugyancsak volt Vas megyei település a szintén

környezetszennyezésről elhíresült **Heiligenkreuz** magyarul **Rábakeresztúr**.

- Sopronnál található a **Klingenbach**-i határátelőhely, ami magyarul **Kelénpaták**.

- **Neusiedl am See** vagyis **Nezsider** a Fertő tó északi partján fekvő városka.

- **Nickelsdorfnál** kel át a magyar Hegyeshalomról, pedig az **Miklóshalma**.

- **Parndorfban** shoppingol(t)nak a magyarok főleg karácsonykor, valójában az egykori Moson megyei **Pándorfaluban** járnak.

Csehország

- **Brno** helyett Brünnt illik mondani, bár németes, de évszázadokon keresztül így honosodott meg. Magyar neve is van, **Berén**.

- **Karlovy Vary** helyett **Károlyfürdőt**, és

Karlsbadot (is) használjunk.

- **Olomuc** van a hírekben, de valójában **Alamóc** vagy németül **Olmütz**, hiszen így tanultuk (tanulták?) az „Olmützi Alkotmány”-t.

Horvátország

- **Gorican** határátelőhelyet említenek Letenyénél, pedig **Muracsány**.

- **Karlovac** valójában **Károlyváros**.

- Opatija a magyarok kedvenc üdülőhelye volt régóta, de Abbázia néven.

- **Pula** valójában **Póla**, a Monarchia egyik tengeri bázisa volt az Isztria csücskében.

- **Rijeka** az valójában **Fiume**, a tengeri kapunk volt. Mindkét nyelven folyót jelent, de a horvát Rijeka helyett az olasz Fiume honosodott meg a magyar nyelvben, és így vált a magyar középceker részévé. Fiumét Baross Gábor tette naggyá, a régi fiumeiek még mindig BAROS-nak hívják a kikötőt.(úgy mondják: lemegeyek a „Barosba”).

- **Senj** az helyesen **Zengg**, a tenger mellett a Zrínyi várral.

- **Sisak** vagyis **Sziszek**, ahol az Adria Kőolajvezeték átlépi a Szávát.

- Barcsról **Viroviticába** járnak át, pedig **Verőce**.

- **Zadar** az **Zára**, rengeteg magyar emlékekkel, mégis feledésbe merül. Sok magyar emlék van a városban. A Pádai Egyetem mellett abban az időben csak Magyarországon volt egyetem, még hozzá kettő is: a pécsit, és a zárait is Nagy Lajos király alapította, akit azóta is istenítenek a záraiak, mert a velenceiek alatt már nem volt olyan jó dolguk.

A 7-es út táncosai

(Térségünk legújabb üde színfoltja egy főleg hölgyekből álló tánccsoport, a vezetőjüket Zalavári Máriát kértük fel egy bemutatkozó írásra.)

Mindig is szerettem táncolni és táncoltam is, az utóbbi jó 10 évben linedance-et. A linedance-ben – magyarul talán sortáncnak mondhatnánk – az a szép, hogy nincs életkorhoz, nemhez vagy partnerhez kötve, csak egy olyan társasághoz, ahol jól érzi magát az ember. Mindenki egyedül, de mégis a többiekkel együtt táncol, mert mindenki ugyanazt a koreográfiát követi, sorokban, oszlopokban egymás mellett és mögött.

Amikor erre a környékre költöztem, csalódottan állapítottam meg, hogy nincs a közelben semmiféle klub, vagy csoportosulás, ahol ezt a fajta táncot lehetne művelni. Idővel ugyan találtam egy csoportot, de bizony, az azért elég messze volt ahhoz, hogy rendszeresen járjak oda. Barátnőmmel beszélgetve született meg az ötlet, hogy adjam tovább azt, amit én tudok. Igaz, oktattam én már korábban is, a javaslat mégis elgondolkodtatott. Végül is úgy döntöttem, hogy miért is ne? Így aztán nekiindultam, hogy otthont keressek ennek az elképzelésnek, amire Szántódon találtam rá. Mind Baloghné Zsuzsa, a Közösségi Ház vezetője, mind Vízvári Attila polgármester úr nagy kíváncsisággal és nyitott szívvel bólintottak rá az ötletre. 2020 január 15-én találkozott először sok kíváncsi, táncolni vágyó emberke. Olyanok is jöttek, akik mindig is szerettek volna táncolni, de nem találták meg eddig a lehetőséget hozzá.

Mindjárt az első alkalommal óriási hangulat volt, ami azóta is változatlan körünkben. Akkora volt a lelkesedés, hogy négy hét tánctanulás után megvolt az első fellépésünk, a szántódi Forraltbor-főző versenyen. A 2020-as nyarat végigtáncoltuk flashmobokkal (véletlenszerű táncolással nyilvános területen) és fellépésekkel. Táncoltunk többek között a szántódi Rigó utcai strand szezonyitóján, a balatonszárszói strand stég-avató ünnepségén, Balatonföldváron a Keleti strandon és a Bográcsfőző rendezvényen. A nyár folyamán hét felkérésünk volt, amire nagyon büszkék vagyunk, és nagyon sok kellemes élménnyel, emlékekkel és nem utolsósorban új barátságokkal lettünk gazdagabbak. Részt vettünk más klubok linedance rendezvényein is, és mi is rendeztünk egy találkozót, ahova meghívtuk őket.

Persze, keményen dolgozunk is. Most már hetente kétszer találkozunk 2-2 órára, és szinte minden alkalommal tanulunk egy újabb táncot, de ismétljük az eddig tanultakat is. Már körvonalázódnak a jövő évi bemutató programunk táncai is. Az újabban hozzánk csatlakozókat is szeretettel és odafigyeléssel fogadjuk, és igyekszünk őket mihamarabb felzárkóztatni. Táncosaink a környező településekről mindenhol jönnék, a szántódiakon kívül Kőröshegyről, Balatonföldvállról, Balatonszárszóról, sőt, van, aki Fonyódról jár hozzánk. Pillanatnyilag 22 fő körül mozog a rendszeresen táncolók létszáma.

Törzshelyünk a szántódi Közösségi Ház, de kaptunk lehetőséget a balatonföldvári Művelődési Házban is, ahol a kezdő, ill. picit lassabban haladó táncokat tanuljuk és gyakoroljuk.

Érdeklődőket szívesen fogadunk, bármikor lehet csatlakozni a csapathoz! Senkinek ne legyen az az érzése, hogy feltartja a többieket, mi még nem felejtettük el, hol kezdtük, nem beszélve arról, hogy az ismétlés is mindig helyénvaló.

Köszönettel és hálával ezért a csodálatos lehetőségért, a sok örömért és a sok nevető szemért

Zalavári Mária